

Şu Gerçek ki İnsanız

– GürhanGürses · 26 Nisan 2013

Yiğit Karan'ı anaokulunda aldığımda:

-Baba bak Gökçe'nin eli yüzüme değdi ve yüzümü çizdi. dedi.

-Yiğit bu el değme işi değil, dedim.

-Yok, baba valla öyle oldu.

-Yiğit bu el değme işi değil resmen seni tırmalamış. Tırnak izleri var yanağında.

-Yok, baba yanımda geçerken eli değdi. Biraz konuştuktan sonra Gökçe'nin yüzünü tırmaladığını kabul etti

-Oğlum neden müsaade ediyorsun seni tırmalamasına? Hem senden küçük o! dedim. Tutsaydın Gökçe'nin ellerini, bırakmasaydın yüzünü çizmesini.

Yiğit Karan durdu ve bana baktı. Biraz sonra derinden derine şunu söyledi:

-Baba ama şu gerçek ki Gökçe'nin tırnaklarını kesmesi lazım. Belki de canı yanmaya başlamıştı Yiğit'in. Durdum, dondum kaldım.

Canı yandığında ses etmeyip duran var mı bugün? Ufacık dertleri dahi dünya âlem biliyor anında.

Mahremiyeti kalmadı hiçbir şeyin. Herkes megafonla ağlıyor, megafonla sızlıyor.

Kimse sakın bir şekilde işini halletmeye derdine derman bulmaya çalışmıyor. Bağırıldıkça çözüm oluyor sanki aslında kördüğüm oluyor.

Hep olumsuz olanı görüyoruz. İyi de olsa kötü de olsa millet olarak siyah bir gözlüğü takmışız gözlerimizde. Hep siyah görüyoruz her şeyi.

Sizi tırmalayanın tırnaklarını kesmesi gerektiği gerçeği ayan beyan ortadadır.

Ama birilerinin bunu dillendirmesi gerekir. Yani tırnak uzattı diye yüzünüzü çizemez biri.

Dişleri var diye dişleyemez sizi.

Elleri var diye canı istediği vakit sizi dövemez.

Ağzı var diye size sövemez.

Parası var diye size hükmedemez, koltuğu var diye ezemez, gücü var diye sizden kulluk bekleyemez hiç kimse.

Ağayım diye kimse sizden inekleri sağmanızı bekleyemez.

Bütün buralar benim diye kimse sizi yerinizden edemez.

Kralım diye kimse böbürlenip istediği gibi gezemez sizin sahanızda.

Yakışıklıyım diye volta atamaz kimse canı istediği için sizin kapınızda.

Ne hale geldi âlem, mevt oldu.

Silahı olan istediği gibi ateş edip istediği gibi birilerini vurabiliyor magandalık olsun diye.

Oysa bu şehir haydutlarının silahı bırakması lazım Yiğit Karan'ın düşüncesine göre.

Kapmış olduğu makamın bu dünyada ona vermiş olduğu yetkiye dayanarak maiyetindekilere caka satan, hava yapan zatı muhteremlerin o makamı böyle kullanmaması icap eder yine aynı düşünceye göre.

Almış olduğu doğan görünümlü şahin marka arabayla ekolayzırlı teybiyle ortalığı inleyen yahut sırf ses çıkartsın millet dönüp baksın diye gazladığı motoruyla şehrin içinde fınk atan alicenap tiplerin böyle yapmamaları lazımdır.

Sırf seviyorsunuz diye size eziyet edip çile çektirmesi gerekmiyor bir sevgilinin. Sizin de kalbiniz olduğunu ve onun ufacık bir hareketiyle tuz buz olacağını akıl etmelidir o dilber.

Kalbiniz var diye kırılmamalıdır yok yere.

Ne çok işimiz var bu toplumda! Çalışmamız icap eder, durmamız değil! Aklımız var düşünmemiz icap eder, istop etmemiz değil! Kalbimiz var sevmemiz lazım gelir, nefret etmemiz değil!

“Baba galiba bu toplumun ayakta uyuduğunun farkına varması lazım gelir çünkü derin bir uykuda sanki!” diye konuştuğunu hayal ettim birden Yiğit Karan’ın. İtfaiyeyi çağırdım hortum hortum suyu boca etsin diye halkın üzerine, uyandırma servisinden geldik diye.

Şu gerçek ki başka bir millete benzemiyoruz. Âlemde belliyiz yani. Ceket omuzlarda, çiklet ağızlarda, çekirdek bank altlarında, balgam yerlerde, küfür ortalıklarda, çöp açıklarda, kaldırımlar kasalarda, yollar yayalarda, şoförler bütün geçiş hakları bendelerde ve kornalarda, sigaralar dudaklarda, terler havalarda, cepler ellerde, parmaklar burun içlerinde, dondurma külahları kulaklarda, hep ince işlerdeyiz, hilelerdeyiz, ne hallerdeyiz? Belden aşağıyız beynimiz bel altı, midemiz çarşı içi, gözümüz okyanus gibi, kulağımız kim ne dedi de, saçlarımız isyanda, etimiz pörsümekte...

Şu gerçek ki insanız.